

El Ginebral, Vallhonesta i el meandre de Castellbell...

El sector més occidental de la serra de l'Obac està ocupat per un territori aspre i pedregós. És un territori d'àmplies panoràmiques, abocat al Llobregat i que mira embadalit cap a Montserrat. Aquí la serra de l'Obac perd altitud i s'humanitza. Els cingles més escarpats i les canals més profundes necessiten robustos contraforts i són aquí, formant valls amables i fèrtils com Vallhonesta, obrint esvorancs i torrenteres, com la de les Pasteres, que des de can Vinyes ens condueix al meandre de Castellbell, un reducte de biodiversitat i riquesa paisatgística.

i l'abocador.

Aquest territori, que acumula un ampli patrimoni històric i cultural, té alhora un extraordinari valor com a corredor biològic entre els parcs naturals de Sant Llorenç del Munt i Montserrat. És per això que la possibilitat que s'hi instal·li un abocador de residus posa en alerta els ciutadans dels tres municipis més directament afectats: Rellinars, Sant Vicenç de Castellet i Castellbell i el Vilar. Una planta de tractament de residus és una instal·lació necessària, però és imprescindible que la seva ubicació es faci partint de criteris de sostenibilitat mediambiental i de respecte als projectes propis del territori. En aquest cas, un abocador en aquest sector de la serra de l'Obac representaria una agressió altament perjudicial des d'un punt de vista ecològic i incompatible amb la voluntat manifesta d'aquests tres municipis de protegir i promocionar el patrimoni històric i natural que comparteixen. És per això que tots plegats diem:

NO A L'ABOCADOR!

Ajuntament de
Sant Vicenç de Castellet

Ajuntament de Castellbell i el Vilar

AJUNTAMENT
DE
RELLINARS

PLATAFORMA NO A L'ABOCADOR

Castellbell i el Vilar
Rellinars
Sant Vicenç de Castellet

DESCOBREIX...

el Ginebral,

Vallhonesta

i el meandre de Castellbell

SERRA DE L'OBAC
NATURA, HISTÒRIA, CULTURA

DESCOBREIX...

Un paisatge que parla...

Aquest sector de la serra de l'Obac ofereix al visitant l'encant d'un paisatge harmoniós i de profunda personalitat rural.

Són esplèndides les panoràmiques des del Puigsoler (525 m), des del Ginebral (535 m), des de Sant Jaume de Vallhonestà (485 m)... que apunten als punts culminants de la serra de l'Obac a una banda, i Montserrat a l'altra.

Masies, barraques, marges, tines, sínies, etc. són una mostra ben eloqüent del passat vitivinícola de la zona, que va viure la seva màxima esplendor entre els segles XVIII i XIX. A cop d'aixada i amb una extraordinària habilitat constructiva, l'home va modelar un paisatge agrest, humanitzant-lo amb saviesa i ofici.

També hi ha lloc per a singularitats paisatgístiques, com els xaragalls de cal Forn, un aflorament de margues blavenques molt remarcable pel seu interès geològic i on s'aprecia la sorprenent capacitat d'adaptació d'algunes espècies a un mitjà inhòspit. El contrapunt el marca l'entorn del meandre de Castellbell, un ecosistema humit d'altíssim valor ecològic, punt central del corredor que uneix els parcs naturals de Sant Llorenç i Montserrat.

Una extraordinària biodiversitat...

La riquesa biològica d'aquest sector s'explica per la seva especial ubicació geogràfica, entre dos parcs naturals i influït pels cursos fluvials del Llobregat i dels torrents que hi porten.

Hi ha alternança de pinedes, alzinars, i rouredes, amb brolles i arbustos. Al sotabosc predomina la brolla de romaní, argelaga, farigola i bruc d'hivern, i arbustos com el llentiscle, el càdec, l'esbarzer o el garric. Vora els camins són nombroses les espècies de gramínies i abunden les esparregueres boscanes; i en algunes raconades, plantes enfiladisses com l'heura o l'arítjol. En els vessants solells destaca el domini de l'arboç. És remarcable la roureda del Blanquer, en la zona més obaga de Vallhonestà, amb el monumental Roure Gros del Rubió i la presència d'auró negre.

Pel que fa a la fauna, és importantíssima la seva funció de zona d'aliment i dispersió de depredadors que crien al massís de Sant Llorenç i que cacen en aquesta àrea, com alguns rapinyaires: xoriguer, falcó pelegrí, falconet, àliga marcenca, esparver, astor, aligot, àliga cuabarrada, àliga perdiguera... predadors d'espècies com el conill, la perdiu, la xixella o el tudó. Molt destacada és la presència de depredadors rars com el duc i ocells com el siboc, la cogullada fosca, el tallarol trencamates o el còlit ros. També d'espècies rares o en regressió de rèptils com la sargantana cendrosa o l'escurçó.

DESCOBREIX...

Una història apassionant...

El camí ral de Coll de Daví, que des de l'edat mitjana fins al segle XIX va ser la via de comunicació més important entre Barcelona i Manresa, ha marcat profundament la història d'aquesta zona. Se'n té constància des del 1228. En els privilegis concedits per Jaume I a la vila de Terrassa, disposava que aquest camí passés forçosament per aquesta ciutat del Vallès. Una disposició reial que va beneficiar enormement tot aquest territori fins que la construcció de la línia de ferrocarril entre Terrassa i Manresa (1859) i la industrialització van marcar el final d'una època i d'un model econòmic basat en l'agricultura, sobretot en el conreu de la vinya.

És també destacable el fenomen del bandolerisme, que durant els segles XVI i XVII hi va ser molt present. Indrets mítics com el coll de Correu o el coll de Gipó van ser escenari de nombrosos assalts i robatoris. També la Guerra del Francès (1808-1814) hi va deixar la seva petjada. Sant Jaume de Vallhonestà, que va ser quarter general, va viure episodis militars remarcables com la captura de 260 francesos durant una retirada de les tropes que assetjaven Manresa.

En èpoques més recents, el caràcter inhòspit d'aquesta zona en va fer un lloc idoni com a amagatall. Després de la Guerra Civil, per exemple, la presència de maquis va ser habitual.

Un patrimoni excepcional...

El patrimoni històric i artístic d'aquest sector de la serra de l'Obac és tan impressionant com desconegut. Travessant paratges de captivadora bellesa i esquitxat d'indrets mítics, el camí ral aporta un devessall d'història i de llegenda. L'hostal de Sant Jaume i els Hostalets del Daví en són els vestigis més representatius.

De l'edat mitjana hi ha construccions d'alt valor monumental, com el pont gòtic, el castell i església de Castellbell, l'església romànica de Sant Pere de Vallhonestà i la capella de Sant Jaume. També alguns masos de l'àrea tenen un origen medieval, com els de cal Lledó i cal Joan de la Serra, al raval del Clot, documentats ja al 1212.

El conreu de la vinya també ha deixat un notable patrimoni arquitectònic. Les nombroses barraques de vinya o les tines de can Vinyes són la mostra més destacada de l'arquitectura popular en pedra seca, una tècnica constructiva d'origen ancestral.

El patrimoni cultural és igualment molt extens. La Festa del Panellet de Vallhonestà, que gaudeix d'una gran vitalitat, apareix documentada ja el segle XVII. També té aquesta zona una personalitat gastronòmica pròpia, que reflecteix una cuina contundent i aromàtica, basada en productes de la zona com el conill, els cargols i els bolets.